

Arrest

nr. 135 785 van 24 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 17 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing betreft een 'bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' ('bijlage 13septies') dat aan verzoekende partij werd betekend op 17 december 2014 en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: X

voornaam: X

geboortedatum: X

geboorteplaats: X

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 § 3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Geen documenten: De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Op heterdaad betrapt : Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk

PV nr AN.55.LB.171588/2014 van de politie van Antwerpen

Zwartwerk : Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart – PV nr zal volgen opgesteld door sociale inspectie

Betrokken was aan het werken in een nachtwinkel "X" te X

Risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor zwartwerk bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Opsluiting: Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Zoals uit het dossier (verslag) blijkt is betrokkene niet in bezit van gekende bestaansmiddelen. Er zijn derhalve sterke vermoedens dat hij opnieuw zijn toevlucht zal nemen tot illegale arbeid. Derhalve is een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, X, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas
de betrokkene, X, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas*

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij beroept zich op de schending van artikel 3 EVRM.

3.3.2.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.3.2.3. Verzoeker lijdt al geruime tijd aan een ernstig trauma in zijn rechterbeen, met name aan de enkel en aan de knie, die werden gebroken bij geweldpleging ten aanzien van verzoeker in 2009. Verzoeker werd op 14 november 2013 onderzocht door een orthopedisch chirurg, die overging tot pijnbehandeling in de vorm van infiltratie. De chirurg maakte in zijn verslag melding dat “een definitieve oplossing” zich vroeg of laat zou opdringen in de vorm van een knieprothese.

Verzoeker kon wegens de pijn geen schoen dragen aan de rechtervoet en droeg altijd een sandaal, ook in de winter.

Verzoeker werd op 11 december 2014 opnieuw gezien door een orthopedisch chirurg en ditmaal werd hem een “walking boot” (orthopedisch hulpmiddel gelijkend op een skibot) aangemeten om de belasting op het enkelgewricht te verminderen. Verzoeker dient dit gedurende drie weken te dragen; een nieuwe afspraak voor controle is voorzien op 8 januari 2014.

De huisarts van verzoeker stelde op 16 december 2014 een medisch attest op. In geval van stopzetting van de behandeling zullen er complicaties optreden. De prognose van het medisch probleem werd uitdrukkelijk afhankelijk gesteld van verdere medische of chirurgische interventies; het attest vermeld een totale knieprothese.

De ziekte waaraan verzoeker lijdt is niet levensbedreigend. De stopzetting van de medische behandeling zal desalniettemin met een hoge waarschijnlijkheid leiden tot een ernstige handicap.

De repatriëring van verzoeker zal de stopzetting van de behandeling tot gevolg hebben. Verzoeker beschikt in zijn herkomstland niet over een familiaal of sociaal netwerk waarop hij zou kunnen

terugvallen om de kosten van de medische behandeling te dragen.

Verzoekers precare financiële toestand blijkt uit de steun die hij ontving van het OCMW van Antwerpen in de vorm van een medische waarborg.

Verzoeker argumenteert, middels verwijzing naar een verslag dat werd voorgesteld op de NASIPAG-conferentie van 2005 te Beijing, dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg in Bangladesh verre van gegarandeerd is. De behandeling en opvolging van verzoekers gezondheid kan niet plaatsvinden in Bangladesh.

Specifiek aan verzoekers situatie is dat de handicap nog niet definitief is want, gelet op de lopende behandeling, nog remedieerbaar. Het onmenselijke van de behandeling die verzoeker in geval van repatriëring zal ondergaan ligt in de quasi-zekerheid van het definitief worden van die handicap door de beëindiging van de adequate medische opvolging.

Verzoeker beoogde een aanvraag in te dienen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing heeft de indiening van deze aanvraag verhinderd.

3.3.2.4. Verzoeker heeft een medisch probleem aan de knie en de enkel. Dit probleem zou zijn veroorzaakt door een vechtpartij waarin verzoeker in 2009 verwickeld was. In het administratief dossier is er geen element weer te vinden dat wijst op deze voorgehouden vechtpartij. Verzoeker blijkt evenmin in de periode 2009 – december 2014 een aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de vreemdelingenwet te hebben ingediend.

Inzake deze problemen blijkt dat verzoeker vier jaar na de voorgehouden feiten, op 14 november 2013, bij een orthopedisch chirurg te rade ging (stuk 2). De chirurg stelde vast: *“(...) Bij klinisch onderzoek is er een vrij ernstige crepiterende knie met een vrij goede stabiliteit in de varus valgus belasting. De laterale gewrichtspleet is duidelijk drukgevoelig. Te hoogte van de enkel is er een gelateraliseerde shift van de talus ter hoogte van de enkel mortier zichtbaar. Op radiografische controle is er zowel ter hoogte van de knie als ter hoogte van de enkel een reeds gevorderde artrose zichtbaar. Ik verrichtte vandaag een infiltratie met Depomedrol ter hoogte van de rechterknie. Ik hoop hiermee de acute pijnklachten wat te verminderen. Uiteraard dringt een definitieve oplossing zich vroeg of laat op. Ik vrees dat dit in de vorm van totale knieprothese zal zijn. Uiteraard dient dergelijke ingreep zo lang mogelijk uitgesteld te worden gezien de leeftijd van de patiënt.”*

Bij een navolgend onderzoek op 11 december 2014 (stuk 3), aldus meer dan een jaar later, stelde de chirurg: *“(...) Hij consulteert vandaag omwille van pijn ter hoogte van de enkel. De pijnklachten in de rechter knie lijken goed verbeterd na de infiltratie die vorige keer werd gegeven. Bij klinisch onderzoek van de enkel weerhoud ik voornamelijk pijn ter hoogte van de achillespees en achillespeesinsertie. Het enkelgewricht zelf is stabiel en goed mobiel zonder pijn. Ik heb een walker-boot aangemeten om de belasting in het enkelgewricht en achillespees te verminderen. Hij dient 3 weken full time gedragen te worden, nadien kan hij gebruikt worden om opstoten van pijnklachten in het enkelgewricht te couperen.(...)”*

Uit voormelde attesten blijkt dat verzoeker op 11 december 2014 op consultatie ging omwille van pijn aan zijn enkel. De pijnklachten aan zijn knie bleken te zijn verbeterd ingevolge de infiltratie die in november 2013 werd gegeven. Uit de vaststelling dat de pijn in de knie goed verbeterde na de infiltratie kan afgeleid worden dat de plaatsing van een knieprothese, zoals geopperd werd in november 2013, zich actueel hoegenaamd niet opdringt. Het probleem met de enkel wordt verholpen door drie weken een “walker-boot” te dragen, nadien dient deze “walker-boot” gedragen te worden bij opstoot van pijnklachten.

Daargelaten de vaststelling dat het verslag van 2005 inzake de medische voorzieningen in Bangladesh bezwaarlijk als actueel kan worden aanzien, dient te worden vastgesteld dat er uit de bijgebrachte stukken niet kan worden afgeleid dat verzoekers medisch profiel ertoe leidt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico zou lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Samen met verzoekers raadsman dient te worden vastgesteld dat verzoekers ziekte niet levensbedreigend is.

De vaststelling dat de medische voorzieningen in verzoekers land van herkomst niet hetzelfde niveau hebben als in België leidt niet automatisch tot de schending van artikel 3 EVRM.

Evenmin is aangetoond dat verzoeker ingevolge een repatriëring een handicap zal ontwikkelen die aanzien kan worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM.

Te dezen kan worden opgemerkt dat de problemen met zijn knie en enkel ontstonden in 2009 ingevolge een vechtpartij, maar dat het blijkens de voorliggende stukken nog vier jaar duurde, tot november 2013, vooraleer verzoeker zich hiermee tot een dokter wendde. De infiltratie in de knie in november 2013 deed de pijn verminderen, blijkbaar zelfs in die mate dat verzoeker zich voor de problemen met de knie niet meer tot de chirurg diende te wenden aangezien hij blijkens het attest van 11 december 2014 de orthopedisch chirurg consulteerde wegens pijn ter hoogte van de enkel. De plaatsing van een knieprothese dringt zich actueel derhalve zeker niet op.

Het probleem aan de enkel werd behandeld door het opleggen van het dragen van de “walker-boot” gedurende drie weken, nadien bij opstoten van pijn. De bestreden beslissing maakt nergens melding dat deze “walker-boot” van verzoeker zou worden afgenomen in geval van repatriëring. Inzake het dragen van deze “walker-boot” dient ook verwezen te worden naar de vaststellingen van de verbalisanten op 17 december 2014 bij controle van de nachtwinkel waar verzoeker werd aangetroffen: *“Opstellers wensen op te merken dat betrokkene in de nachtwinkel sportschoenen droeg. Wanneer hij vernam dat hij ten burele werd gebracht heeft hij ons verzocht om een speciaal voetverband te mogen aandoen, verwijzende naar zijn kwetsuur aan de voet”*. (cf. administratief dossier). Verzoeker blijkt zich aldus niet te houden aan voorschriften van zijn behandelend geneesheer, in casu het gedurende drie weken full time dragen van de “walker-boot”. Indien verzoeker al zou worden geconfronteerd met een handicap blijkt dat hij ingevolge de miskennis van de medische voorschriften hiervoor zelf verantwoordelijkheid draagt.

3.3.2.5. In de huidige stand van het geding wordt het in het verzoekschrift tweede ontwikkeld middel niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij het reëel risico loopt om de medische behandeling, noodzakelijk om te remediëren aan een invaliderend aanslepend letsel, te ontberen, waardoor hij voor het leven gehandicapt dreigt te worden.

3.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grieven inzake de aangevoerde schending van 3 EVRM (cf. punt 3.3) niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS